

Uitverkiezing

Ergens op het platteland van India, een land ver hier vandaan, staat een schooltje. Een binnenplaats met lokalen, een eetkeuken én slaapruintes voor jongens en voor meisjes, want ze slapen er ook. Stoelen of tafels zie je er niet, ook geen bedden. Je eet op een matje op de grond, je hebt les op een matje op de grond en je slaapt op een matje op de grond.

Een grote foto bij de deur laat zien dat deze school van een familie stamt die al meerdere generaties bestaat uit acteurs, die de oude verhalen doorvertellen. Uit de Mahabharata, een van de belangrijke boeken van het Hindoeïsme, zoals de bijbel voor ons. Door deze verhalen telkens maar uit te spelen, te zingen, te dansen en toe te passen op wat mensen nu meemaken, kan iedereen ze blijven horen en onthouden. Een bijzondere familie dus met die toneelspelers, en een bijzondere school waar jongens en meisjes een schooldiploma kunnen halen met 8 jaar zang, dans, toneel en literatuur er nog bij. Als in het bijbehorend atelier de kostuums zijn gemaakt (met die prachtige hoofddeksels en schouderpartijen – misschien heb je het wel eens gezien) kan het rondreizen beginnen. De verhalen worden midden onder de mensen gebracht in de dorpen, waar mensen soms de hele nacht zulke voorstellingen meemaken, want het zijn verhalen die het in het donker het beste doen, als mensen liggen te tobben over al hun zorgen, net als bij ons.

Wat een talent bij deze kinderen, die met die luidkeelse presentie zoveel indruk maken. Zo knap en ook benijdenswaardig, dat ze dít leren.

Waarom vertel ik hierover? Natuurlijk omdat het zo prachtig is. Zo mooi ook om niet alleen met je hoofd te leren maar ook met je hart, voor het leven. Je zou het alle kinderen op aarde toewensen.

Waarom nog meer? Omdat wij h́ier vandaag drie kinderen hebben die ons hún lievelings-bijbel-verhalen willen doorvertellen. Niet gespeeld (dat doen we in de kinderdienst nog wel eens), maar wel uit het hart.

Maar er is nog een reden dat ik over deze school vertel, en dat is de lezing die we hoorden en het moeilijke woord 'uitverkiezing' van vandaag. Uitverkiezing, dat niet betekent dat sommigen meer welkom zijn dan anderen, maar wel dat sommigen zich misschien makkelijker uit laten nodigen. Want deze Indiase school is er voor iedereen, maar op een of andere manier komen daar vooral kinderen die arm zijn en veel hebben meegemaakt. Voor wie school niet vanzelfsprekend is.

Zo vertelt Jezus het verhaal over dat feestmaal. Degenen die het eerst uitgenodigd worden, en van wie je denken zou, dat ze zijn vereerd, die moeten nog dit en nog dat. Die hebben zoveel om zich druk over te maken en verantwoordelijk voor te zijn - er staat van alles in de weg.

En degenen, waar de gastheer kennelijk ook niet meteen aan had gedacht, die je haast vergeten zou, die komen meteen. Voor hen is het koninkrijk hier en nu, ter plekke aangebroken. Zegt Jezus dat ook niet ergens: het is midden onder u? Zij begrijpen het.

Is het daarom, dat Gods uitverkorenen in de bijbel dikwijls niet de aanzienlijken zijn, maar de kleinen? Niet de volwassenen, maar de kinderen? Niet die 'hebben', maar de vreemdeling, het volk dat wordt verdrukt? Die er niet bij horen en als geen ander wéten hoe belangrijk het is, dat elk leven telt.

Uitverkiezing, dat dus niet betekent dat sommigen meer welkom zouden zijn dan anderen, maar dat iedereen goed genoeg is. Wie onderaan staan allermeest. In het koninkrijk dat volgens Jezus midden in het leven gebeuren kan. Geboren, wie we ook zijn, wat we er ook van maken, om erbij te horen. Waar, onafhankelijk van hoe jij er voor staat, eerst van jou gehouden wordt. Gods liefde die vooraf gaat aan jouw houden van. Een groot woord om je leven lang op terug te vallen.

Natuurlijk wil dat niet zeggen dat jij niet iets zou kunnen doen of toevoegen, maar wel dat Gods liefde het eerst is. Aan jouw hele bestaan vooraf. Een liefde die zegt: je mag er zijn, jij bent in het leven geroepen. Sterker nog: je bent er niet voor niets, zonder jou ontbreekt er iets. En daarom is het belangrijk dat er het moment komt, dat jij van je horen laat, want jij mag er zijn.

Vindt daarom haast iedereen wel iets in bijbel verhalen, omdat iedereen daar wel een plaats heeft? Bijbel verhalen waarin je kunt zien dat Gods hart bij gewone mensen is, niet bijzonder, de jongste en die je niet verwacht het eerst?

Een liefde, leer ik daarvan, die dus niet te maken heeft met wat je al gepresteerd hebt, maar dat helemaal voor wil zijn – een mooie gedachte om een nieuwe school mee te beginnen - en pas daarna komt de vraag hoe jij dan medespeler kunt zijn om ook zelf midden in jouw leven die liefde gestalte te geven.

Het is een groot goed en ook een feest rond deze tafel het woord te kunnen geven aan hen die hier vandaag hun stemmen willen laten horen. Met een verhaal dat ze geraakt heeft. Uitgenodigd en gekomen om er onvoorwaardelijk bij te horen. De zondag van de omgedraaide rollen. Kinderen die onze voorgangers zijn.

Juut Meijer

gelezen: Lucas 14: 15 - 24